



## **Jus Canonicum Practice Explicatum, Seu Decisiones Casuum**

Ad Singulos Decretalium Gregorii Papæ IX. Titulos, & ad consuetum  
Referendi modum accommodatæ. Opus Novum

Complectens alteram Decretalium medietatem, videlicet nonaginta duos  
Titulos, à Titulo XX. libri III. de Feudis usque ad finem

**Pichler, Vitus**

**Ingolstadii, 1734**

Decisio C. De Monasterio Hæreditatem, vel Legitimam, loco filii ante  
patrem defuncti petente. Et de filia prætendente successionem in  
Legitima fratris, in qua Pater voluit succedere fratrem natu ...

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62204)



# TITULUS XXVII.

De Successionibus ab intestato.

## DECISIO C.

De Monasterio hæreditatem, vel saltem Legitimam, loco filij ante patrem defuncti petente, & de filia prætendente successionem in Legitima fratris, in qua pater voluit succedere fratrem natu majorem.

### *SPECIES FACTI*

**F**robenius magnæ nobilitatis vir & opulentus tres filios genuit, Bernardum, Gabrielinum, Christophorum, duasque filias, Cordulam & Engelburgam. Bernardus ingressus & professus fuerat Religionem bonorum temporalium capacem, quin

P. 2

quin de ejus hæreditate aut legitima obventura quidquam tractatum vel conventum fuisset. Emiffa Professione Prælatus eum miffit ad Studia, sed post biennij cursum ex hac vita decellit. Post illius mortem Frobenius pater condidit testamentum, in quo erexit fideicommissum in sua toparchia principali, atque in ea instituit Gabinum filium, eique, si forsan sine prole mascula legitima decederet, substituit Christophorum, huic tamen reliquit bona plura immobilia, legitimam excedentia, ea tamen lege, ut, si cælebs vel improlis decederet, frater Gabinus ipsi succederet, & huic omnia hæc bona immobilia restitueret, fideicommissio adijcienda ad augendum familiæ splendorem, filias verò ambas competente dote instructas elocavit in Matrimoniis. Tum denique mortuus est ipse, & Christophorus filius adhuc cælebs, atque sic duabus personis ansa est da-

ta prætendendi jus succedendi ab intestato, nimirum Prælato, qui hæreditatem vel saltem legitimam Monasterio debitam ob filium in eo præmortuū petijt & filiabus, Cordula & Engelburgæ, quæ jus æquale cum Gabino in bonis Christophori succedendi sibi competere putabant. Quæsitum igitur est

1. An Prælatus justè exigat Hæreditatem, vel Legitimam, pro filio ante patrem demortuo, & suam Religionem professo?

2. An filix, Cordula & Engelburga, justè prætendant successionem in bonis Christophori fratris cum Gabino in partibus æqualibus?

—\*—\*—



QUÆ

## QUÆSTIO I.

An Prælati iustè exigat Hæreditatem  
vel Legitimam, pro filio ante patrem demor-  
tuo, & suam Religionem pro-  
fesso?

## Rationes dubitandi.

A Firmabis fortè cum P. Francis-  
co Schmier de success. ab intest. sect.  
2. n. 55. & ad affirmandum  
movebit fortassis l. 1. 55. 56. C. de  
Epis. & Cler. cum Auth. nunc autem.  
Auth. Ingressi. & Auth. si qua mulier.  
et. Item Nov. 5. c. 5. in quibus Juris  
Civilis legibus habetur, quòd pro-  
fessos Religionem, bonorum tem-  
poralium & successionis capacem,  
sequantur res & bona sua tam præ-  
sentia quàm futura, de quibus ante  
ingressum non disposuerunt, quia,  
qui se ipsos cum omni voluntate  
sua consecrârunt Religioni, censentur  
quoque bona sua eidem conse-  
crâsse, & omnia sua jura in illam  
transulisse. Quam Religionem tam  
favorabilem Juris Civilis dispositio-  
nem acceptârunt & approbârunt SS.  
Canonibus can. 7. 9. 10. caus. 19. q. 3.  
& c. 2. de testam.

2. Si Novitius absque præ-  
via de bonis suis dispositione dece-  
serit, juxta communem cum Panor-  
& Sanch. l. 7. Moral. c. 3. n. 92. &  
c. 5. n. 51. ejus hæreditas non debe-  
tur Monasterio; sed consanguineis:  
ergo à contrario, si deceaserit post  
Novitiatum & emissam Professio-  
nem, hæreditas non debetur consan-  
guineis, sed Monasterio; & à for-  
tiori legitima, utpote debita Jure  
Naturali pro alendo Professo. Nov.  
18. c. 3. Sed in nostro casu Bernar-  
dus deceffit post Novitiatum & emis-  
sam Professionem: ergo.

3. Per Professionem sicut om-  
nia bona, ita & omnia jura Professi  
transferuntur in Monasterium: ergo  
etiam jus ad legitimam, & ad hære-  
ditatem post mortem parentum Pro-  
fessi delatam Monasterio, licet Pro-  
fessus ante parentes suos fuerit ex-  
tin

tinctus; nam Monasterium succedit in iura Professi defuncti, & demortuis parentibus manet superstes.

4. Si Bernardus mansisset in Sæculo, filiumque genuisset, ille filius, quia repræsentasset patrem, successisset in stirpem: ergo etiam, dum loco filij reliquit Monasterium, istud succedet in stirpem jure repræsentationis; cum Monasterium repræsentet suum Professum defunctum.

5. Si aliquid obstaret juri succedendi Monasterij, foret hoc, quod filio adhuc viventi non fuerit delata hæreditas: sed hoc non obstat, quia non opus est delatione hæreditatis nova in hoc casu, eò quod per ipsam Professionem Monasterio jam fuerit acquisitum jus reale hæreditatis obventuræ, & quasi delata hæreditas futura, tempore Professionis jam debita pro eventu mortis parentum. *Confirmatur à paritate cum traditione; nam Ecclesiæ & Monasteria acquirunt jus reale ac dominium rei sibi donatæ, licet non traditæ, seu sine traditione. l. fin. C. de SS. Eccles.* ergo etiam acquirunt jus reale rerum hæreditariarum sine delatione nova, & speciali. *Roboratur quoque ex eo, quod Religio vel Monasterium possit acquirere hæreditatem Professi adhuc viventis, illam non acceptantis, vel etiam repudiantis, uti communiter docent Canonistæ cum Molina tr. 2.*

d. 140. n. 19. & Sanch. l. 7. tit. 4. n. 4. 36. contra Legistas, sere sicut paterfamilias hæreditatem à filiofamilias (cui æquiparatur Religiosus) non acceptatam & non aditam adire potest immediatè. *l. fin. pr. C. de bonis, quæ liberis.* ergo etiam poterit Religio vel Monasterium acceptare & acquirere hæreditatem loco filij jam præmortui, cum professi voluntas, totaliter jam aliquando translata in Monasterium, ad acquisitionem hæreditatis non requiritur.

6. Constat à posteriori, quod Prælati Monasteriorum non raro transigere nolint cum parentibus filiorum, suam Religionem ingrederentium, super hæreditate vel legitima ipsorum, sed malint expectare mortem parentum, quia sperant sic plus sibi obventurum: ergo communis est sensus (fortè & praxis) quod Monasteriis debeat hæreditas, vel saltem legitima, etiam si filij Religionem professi decedant ante parentes; secus enim imprudenter & improvidè agerent Prælati incerto eventui bona, quæ per transactionem vel conventionem certò acquirerentis temere committendo; cum facile possit contingere filios professos diem supremum obire ante parentes, saltem unum.

## Rationes decidendi.

**A**t his, ut non leuem verifi-  
militudinem præferentibus,  
non attentis præfero senten-  
tiam negativam cum laudato San-  
chez d. c. 12. n. 7. & Molina faven-  
te d. disp. 140. in fin. ubi dicit, Mo-  
nasterium posse succedere in hære-  
ditate loco Religiosi defuncti, si ante  
ejus mortem delata sit: ergo, si ante  
ejus mortem delata non sit, non  
succedit. Idem tenet Felinus & alij,  
Proin

Dico 1. Monasterio non com-  
petit jus exigendi hæreditatem loco  
Bernardi, Religiosi sui Professi, ante  
patrem naturali morte defuncti.  
Prob. 1. Monasterio ratione Bern-  
nardi plus juris non competit, quàm  
quod Bernardus per suam Profes-  
sionem in illud transtulit, & ipse  
tunc habuit. *l. nemo 79. de R. J. in 6.*  
Sed Bernardus tempore Professio-  
nis non habuit jus absolutum adeun-  
di & petendi hæreditatem, sed præ-  
cise conditionatum, si sibi postobi-  
tum parentis adhuc superstiti defe-  
ratur hæreditas; nam viventis nulla  
est hæreditas. *l. 94. ff. de acquir hære-  
dit.* Et sicut non acquiritur hæredi-  
tas ex testamento, nisi intervenerit  
mors testatoris, ut ait S. Paulus  
Hebr. 9. ita nec ab intestato, quam-  
diu vivit, à quo hæreditas expecta-

tur: ergo in Monasterium nunquam  
transtulit Bernardus jus adeundi &  
petendi hæreditatem absolutum,  
non tempore Professionis, quia nec  
ipse tum habuit jus absolutum, ne-  
que postea, quia, quamdiu vixit,  
nunquam purificata est conditio, seu  
mors parentum ipso vivente non  
est secuta: sicut ergo, si mansisset  
in Sæculo, nunquam acquisivisset  
jus absolutum, casu quo ante pa-  
rentes naturali morte fuisset prærep-  
tus, ita nec postquam ingressus est  
Religionem, quia plus juris ex sæculo  
in monasterium transferre non  
potuit, quàm in sæculo & ante Pro-  
fessionem competit: sed in sæculo  
& ante professionem nunquam ha-  
buit jus absolutum petendi hæredi-  
tatem; quis enim mortuis adstruat  
jus capiendæ hæreditatis? Mona-  
sterio autem non competit aliter,  
quàm Professo, & intuitu pro-  
fessi.

Prob. 2. Siquis alteri in testa-  
mento substitutus emittat Professio-  
nem in Monasterio dominij tempo-  
ralis capaci, & moriatur ante hære-  
dem institutū, non transfert jus exi-  
gendi hæreditatem mortuo de in hæ-  
rede instituto, ut in terminis docet  
P. Krimer *ad titul. 27. l. 3. Decretal.*  
*n. 2370.* quia nimirum hæredi sub-  
stitu-

stituto jus successionis in bona hæredis instituti solum competit sub conditione, si naturaliter supervivat instituto: hæc autem conditio, si prius moriatur substitutus, nunquam purificari potest: consequenter Monasterio nunquam competere potest aut accrescere jus succedendi absolutum. Cum igitur filio nunquam debeat hæreditas parentum, nisi sub conditione, si naturaliter supervivat parentibus, & hæc conditio respectu Bernardi nunquam fuerit purificata, nec deinceps purificari possit, clarum est, quod Bernardo nunquam competierit jus succedendi absolutum, consequenter nec Monasterio unquam competere possit, quod alio jure non gaudet, nisi quod in ipsum à Bernardo derivatum est.

Prob. 3. Si in substrato hæreditas deberetur Monasterio propter Bernardum aliquando in eo professum, sequeretur, quod etiam hæreditas, quam aliquando frater ipsius vel sorores sine prole & absque testamento decedentes, aut alij ipsius consanguinei sic decedentes post centum & amplius annos relinquunt, debeat Monasterio (quia etiam ad hanc jus conditionatum habuit Bernardus tempore professionis) sed hoc quis dicat? vel dixit unquam? vel vidit observari? ergo.

Prob. 4. Si parens Bernardi, ante se demortui, fecisset testamen-

tum, & in eo præterisset Monasterium, utique non competisset Monasterio querela inoffensio testamenti ad istud rescindendum, vel remedium nullitatis, licet ad hoc agere potuisset Bernardo adhuc supervivente; quia nullum Jus cogit patrem, ut instituat filium jam mortuum, & ejus loco Monasterium, quamvis Jura cogant, ut instituat filium adhuc viventem, vel ejus loco Monasterium: ergo nec jus petendi hæreditatem competit Monasterio loco Bernardi jam defuncti, quam pater relinquit ab intestato, quia nullum Jus vocat ad hæreditatem legitimam seu ab intestato filium præmortuum, vel ejus loco Monasterium.

Prob. 5. Casu quo Bernardus post Professionem transisset, uti potuisset, ad Ordinem Capucinatorum successionis incapacem, & vixisset adhuc tempore, quo obiit pater, nemo diceret, quod Monasterium prius, successionis per se capax, successisset in hæreditate paterna, ut pote quod omne jus per Professionem à Bernardo in Ordine Capucinatorum emissam amisisset cum ipso Bernardo, qui totaliter à priori Monasterio ac vinculo fuisset liberatus; sed jus succedendi accrevisset fratri & sororibus Bernardi, Monasterio priori civiliter mortui, ut ex declarat. Cardd. & decis. Rotæ tradit Barbosa jur. Eccles. Univers. l. 1. c. 42. n. 91. & Tamburin. de Jur. Al.

Abbat. 10. 3. disp. 7. q. 6. n. 7. Ergo à for-  
tiori in casu, quo Bernardus naturali-  
ter mortuus est ante patrem suum, &  
antequam aperiretur hæreditas pa-  
terna, Monasterium omne jus ad il-  
lam amisit, eaque fratri ac fororibus  
debetur.

Dico 2. Neque Monasterio  
competit jus in hoc casu exigendi  
Legitimam intuitu Bernardi jam  
præmortui. Probat: vel confide-  
ratur Legima, prout est substantia  
ad alendum filium necessaria juxta  
Nov. 18. c. 3. vel prout est certa quo-  
ta à Jure Civili determinata, nimi-  
rum triens, quadrans, semissis bo-  
norum à defuncto relictorum; si  
consideretur priori modo, solum  
debetur tunc, quando aliunde filio  
deficiunt alimenta; sed Bernardo  
filio Religionem professo aliunde  
non deerant alimenta, cum adhuc  
viveret, quia ad ea ipsi suppeditan-  
da fuit obligata Religio; post obi-  
tum vero non amplius indiget ali-  
mentis; ergo Monasterio nec pro  
mortuo Bernardo jus petendi Le-  
gitimam competit, quatenus est  
substantia ad alendum filium ne-  
cessaria. Si autem consideretur  
posteriori modo Legitima, quate-  
nus nempe est certa quantitas à Jure  
Civili determinata, constat ex Jure,  
eam non deberi à patre adhuc vivo  
juxta l. 1. §. 21. ff. de collat. honor. eò  
quod debeat jure Successionis, ut ha-  
betur c. cum simus 14. de Regular. Suc-  
cessio autem & hæreditas viventis  
(R. P. Pichler Decis. T. 2.)

non sit. l. 94. ff. de acquir. hered. ergo  
pater non fuit obligatus ad dandam  
Legitimam Bernardo filio, cum u-  
terque adhuc viveret, nec fuit ob-  
ligatus pater (aut nunc ejus hære-  
des) illam relinquere filio jam mor-  
tuo, sicut non fuit obligatus relin-  
quere hæreditatem jam demortuo,  
aut ejus loco Monasterio, uti in  
priori assertionem dictum; quæ enim  
Jura patrem, vel ejus hæredes, ad-  
stringunt ad Legitimam mortuo  
dandam?

Oppones forsitan: sicut in Ma-  
trimonio Carnali pater tenetur filix  
nubenti dare dotem, & filio dona-  
tionem propter nuptias. l. fin. C. de  
dotis promiss. Auth. rogati C. ad S. C. Tre-  
bellian. ita pariter & eodem modo  
ad dotem, vel donationem propter  
nuptias dandam, quæ est loco Legiti-  
mæ, tenetur filix vel filio Religionem  
professo, & sic Matrimonium Spi-  
rituale contrahenti, ut docet San-  
chez cum aliis l. 4. de Matrim. disp. 16.  
n. 2. cum valeat argumentum à  
Matrimonio Carnali ad Spirituale.  
R. Quamvis pater teneatur dare  
dotem & donationem propter  
nuptias, non tamen tenetur statim,  
& in vivis existens, seclusa speciali  
conventionem & constituto ad solven-  
dum certo tempore, uti ordinariè  
solet contingere. Dein negatur  
paritas, quia dos, & donatio pro-  
pter nuptias, debetur & datur ad fu-  
stinenda Matrimonij onera, inter  
quæ maximè reputantur alimenta; sed

Q



sed hæc ratio non pugnant in filio Religionem ingresso, cui aliunde à Monasterio debentur alimenta, saltem seclusa conventione alia, quia hunc in finem congruis instrui re- ditibus & fundari solent Monasteria: cum igitur cesset ratio, quæ pugnat in Matrimonio spirituali, cessabit quoque argumentum à Matrimo- nio Carnali ad Spirituale. Deni- que loco Legitimæ, dotis, dona-

tionis propter nuptias computari fors possunt expensæ in filium factæ tum tempore Studiorum, ut fieret aptus ad statum Religiosum, tum in ingressu, ubi à parentibus neces- saria & consuetapræstantur ad hunc Actum. Sed non est necesse ad ista effugia de- clinare.

## Solvuntur objecta.

**H**æc vel indè haud difficulter re- moventur, quia pleraque sup- ponunt, Professum, cujus no- mine prætenditur hæreditas vel Le- gitima, adhuc esse in vivis, dum de- fertur vel aperitur hæreditas, aut cedit Legitima, quam utique (etiam invitò Professò) sicut & alia jura, quæ ad Professum, propriæ jam voluntatis & liberæ dispositionis in- capacem, devolvantur, Religio acquirat nomine ac intuitu Profelli, & in quam ipsemet in ipsa Profes- sione omnia sua jura transtulit ita, ut nec dominij, nec possessionis Civilis, nec liberi usus & ad- ministracionis in sua persona parti- culari sit amplius capax ratione voti paupertatis. Unde  
§. ad 1. Verissimum quidem esse, quòd Professus per ipsam Pro-

fessionem Religiosam unà secum omnia jura sua transtulerit in Reli- gionem secundum Leges allegatas, quæ nimirum tempore Professionis habuit absoluta; non verò transtulit vel transferre potuit absolute, quæ fuerunt solùm conditionata, uti jus succedendi, & petendi Legiti- mam, quæ solùm sub conditione tunc habuit, si patri fuerit *superstes*, & hæreditas vel legitima, quæ non de- bentur nisi filio viventi, & priùs patre defuncto, deferatur vel cedat: quæ conditio cum non fuerit impleta, nec deinceps implenda, cessat in Mo- nasterio omne jus exigendi hæredi- tatem vel legitimam, quia condi- tio, quæ non impletur, nihil ponit in esse, uti est tratatitium inter DD. & in Jure fundatum. Proin sicut fra- ter & sôres consecuti fuissent hæ-

reditatem & legitimam Bernardo, si patri in Sæculo existens supervixerit, debitam, prius & ante patrem demortuo, ita & consequi debent, postquam Religionem professus & ante patrem mortuus est; nam per Professionem plus juris ad hæreditatem & Legitimam non fuit adeptus, quam prius, & in Sæculo manens habuit, vel habuisset.

Ad 2. *C. Antec. N. Conf.* Nam ad jus petendi hæreditatem vel Legitimam non sufficit mori post Novitatum & post emissam Professionem, sed etiam requiritur mors patris vivente adhuc Professo, quo adhuc vivente nec una nec altera debetur, ut ostensum, nec debetur antea mortuo, consequentur nec Monasterio, in quod filius non potuit transferre jus ad illas, nisi sub conditione, si patri supervixerit, quæ non fuit impleta. Si verò ante Professionem in Novitatu moriatur ingressus, consanguinei proximi habent jus absolute quæsitum succedendi.

Ad 3. eadem est responsio; quæ data est ad 1. Non enim per Professionem jus succedendi absolute transfertur in Monasterium, sed sub conditione, si Professus adhuc vivit tempore, quo moritur pater, & sic hæreditas defertur, & legitima cedit. Monasterium quidem post obitum patris adhuc existat, at sine jure petendi hæreditatem vel Legitimam, utpote quod nunquam

absolute consecutum est, nec deinceps consequetur.

Ad 4. *C. Antec. N. Conf.* & rationem adjectam, quòd Monasterium repræsentet suum Professum, præsertim jam defunctum, in ordine ad succedendum in stirpem. Quòd descendentes repræsentent suos parentes in ordine ad succedendum in stirpem, decisum reperitur in Jure, & merito quidem, quia nepotes sunt de sanguine, ac portio aliqua suorum progenitorum & majorum: quòd autem Monasterium repræsentet Professum defunctum, non reperitur in Jure, nec Monasterium participat de sanguine progenitorum sui Professi; quæ tamen consanguinitas vel maxime attenditur in successione ab intestato: cum ergo nec Leges, nec ratio Legum, admittant repræsentationem Professi ex parte Monasterij, rectè negatur talis repræsentatio. Accedit, quòd Jura non agnoscant jus repræsentationis in ascendentibus, ut nempe pater vel mater repræsentet liberos, licet vicissim velit liberos repræsentare parentes; cum non conveniat, ut superior repræsentet inferiorem, bene tamen vicissim. *Nov. 118. c. 2.* sed Monasterium respectu Professi habet se ut mater, Prælatus autem ut pater: ergo non repræsentant Professum in ordine ad succedendum in stirpem. Quòd Monasterium succedat loco Professi adhuc viventis, non contingit jure

jure representationis; nec proprie succedit, sed vi juris mortuo patre absolute quæsi hereditatem vel Legitimam acquirit.

Ad 5. *N. Min.* Ad rationem additam dico, per Professionem Monasterio non absolute jus hereditatis obventuræ acquisitum fuisse, sed solum sub conditione, si hereditas vivente Professo deferatur vel aperitur; quæ conditio non fuit purificata. Ad *Confirmationem aio*, paritatem quidem esse in hoc, quod, sicut sine traditione acquirit Monasterium vel Ecclesia rem sibi donatam, seu jus reale, ita & acquirat hereditatem sine traditione, at non sine delatione prævia & additione. *l. cum heredes 23. ff. de acquir. & omitt. hered.* ubi discrete requiritur aditio, quæ supponit delationem hereditatis: cum ergo filio professo jam ante patrem defuncto deferri nequeat hereditas per mortem patris, nec à filio, nec ab alio ipsius loco, adeoque nec à Monasterio adiri potest, consequenter nec peti. Sicut ergo Monasterium non acquirit rem donatam sine donatione prævia, quamvis sine traditione acquirat; ita nec acquirit hereditatem sine delatione & additione prævia, licet acquirere valeat sine traditione. Ad alteram *Confirmationem C. Ant.* quod bene fuit probatum. *N. Conf.* & paritatem; nam Professo adhuc vivo, vel loco illius Monasterio, deferri potest hereditas, defuncto non item: ergo

nec ejus loco acceptari vel adiri hereditas à Monasterio potest; nam voluntas Professi non alia fuit translata in Monasterium, quam quæ fuit tempore Professionis: sed tempore Professionis voluntas filij non fuit, nec potuit esse absoluta ad capiendam hereditatem, sed solum conditionata, si ipso vivente moriatur pater, & sic deferatur hereditas, ut adiri possit, quæ conditio non fuit purificata, consequenter Monasterio nunquam fuit acquisitum jus absolutum adeundi hereditatem, & petendi.

Ad 6. Utiq; Prælati, qui sub spe amplioris hereditatis nolunt esse contenti portione minori, & de hac transigere, satis improvide & imprudenter subin agere possunt; cum facile (saltem si pater Professi sit adhuc vegetus & valens, filius autem profellus non admodum firmæ valetudinis) evenire possit, ut filius ante patrem claudat diem supremum; sed, si ita eveniat, sibi imputare debent jacturam totius hereditatis. S tamen hereditas sperata, & expectata usque ad obitum patris, admodum opulenta sit & pinguis, portio autem nunc oblata comparative sit admodum exigua; vel si parentes jam sint decrepiti & debiles, nollem Prælatos imprudentia vel temeritatis arguere, si omnia transactione mallent expectare obitum parentum; quia spes probabilis admodum opulentæ hereditatis non im-

imprudenter præfertur parti admodum exiguæ certò per transactionem obtinendæ; & spes moraliter certa amplioris hæreditaris, concepta ex infirmitate parentum brevi mortem futuram prænun-

tiantè, non improvidè præfertur minori parti statim & de præscati solvendæ.

### QUÆSTIO II.

*An filia, Cordula & Engelburga, justè prætendant Successionem in bonis Christophori fratris cum Gabino in partibus æqualibus,*

#### Rationes dubitandi.

Quod justè prætendant, suadetur 1. ex Nov. 118. c. 3, & 4. & Auth. cessante cum duabus seqq. C. de Legitim. hæredib. ubi sorores Germanæ seu utriusque vinculi, h. e. ex eodem tam patre quàm matre progeneritæ, vocantur cum fratribus Germanis ad successionem æqualem, ac in capita, in bonis fratris aut sororis: sed Cordula & Engelburga sunt sorores germanæ tam Christophori in calibatu defuncti, quàm Gabini natu majoris adhuc viventis: ergo

unà cum Gabino æqualiter & in capita succedere debent in bonis fratris. Nec obstat, quòd dictæ Leges solùm intelligendæ sint de successione in bonis allodialibus, & non in bonis vincularis, oneratis, quæ in favorem solius Gabini fideicommissio ab ipso patre subjecta sunt, uti revera sunt bona Christophori defuncti; nam contrà est, & jus prætendendi sororum

Suadetur 2. ex 1. quoniam 32. c. de inoff. Testam. ubi habetur, Legiti-

Q3

gitimam liberis debitam adeò favo-  
rabilem esse, ut nullo onere grava-  
ri à patre possit, sed iisdem relinqui  
debeat libera potestas de ea dispo-  
nendi tam per actus ultimæ volun-  
tatis, quàm per actus inter vivos.  
Conspirat communis DD. per mo-  
dum regulæ tradentium, *Legiti-  
mam non posse gravari*: qui suam doctri-  
nam in specie ad fideicommissum  
extendunt, ita ut Legitima fidei-  
commissò onerari nequeat, & in ea  
alius substitui non possit, cui post  
mortem relinqui debeat. Fular. *de fidei-  
commiss. substi. q. 296. n. 2.* Petr. Ant.  
de Petra. *de fideicommiss. n. 111. 118.*  
Knipschild *de fideicommiss. familiar.*  
*Illustr. c. 5. n. 120.* & alii communi-  
ter contra Gloss. in *L. 26. C. de inoff.  
testam.* Quod adeò verum esse exi-  
stimant, ut, licet causa pia esset sub-  
stituta, seu fideicommissum respi-  
ceret causam piam, filius tamen li-  
berè de sua Legitima disponere pos-  
set, frustra prohibente patre, & cau-  
sam piam substituente. Menoch.  
*l. 4. præsumpt. 196. n. 17.* Tiraquell.  
*de Pia causa in præfat. n. 28.* Bertrand.  
*l. 1. Conf. 197.* Atqui bona, quæ  
Christophorus reliquit, sunt Legiti-  
ma, vel loco Legitimæ ipsi à patre  
relieta: ergo à patre non potuerunt  
validè onerari vinculo fideicom-  
missi, & in ijs substitui solus frater

Gabinus, natu major, consequenter  
sunt pro allodialibus habenda, fal-  
tem quatenus conficiunt Legiti-  
mam. Si Legitimam excedant,  
& in quantum excedunt, onerati fi-  
deicommissò potuisse non negatur,  
& quoad excessum cedunt forores  
prætensione, eam tamen salvam  
esse ac manere debere putant quo-  
ad portionem, quæ conficit Legi-  
timam.

Suadetur 3. ex eo, quòd gra-  
vamen, Legitimæ impostum con-  
tra Jura, ut stringat filium & teneat  
à filio expresse debeat acceptari;  
nam tacita acceptatio, quam forte  
inferet Gabinus exinde, quòd fra-  
ter defunctus nunquam contradixe-  
rit, & quòd se portioni suæ heredi-  
tariæ immiscuerit &c. non sufficit.  
Petra *lo. cit. n. 111. & 219.* Fular.  
*q. 296.* Gail. *lib. 2. observ. 119. n. 8.*  
*observ. 120. n. 12* Stryck *c. 17. memb.*  
*2. §. 16. de cautel. testam.* non enim  
opus est multis contradicere, ubi  
Jura pro aliquo loquuntur: neque  
factò proprio privatus intervertere  
potest vim Legum, à Legitima omne  
onus remonentium: ergo ex eo, quòd  
defunctus non contradixerit,  
non inferitur, quòd consenserit &  
acceptaverit onus suæ legiti-  
mæ imposi-  
tum.



## Rationes decidendi.

Stramen consideretur, quod Frobenius in suo testamento inter liberos 1. crexerit fideicommissum pro conservando & augendo illustri matris flore, 2. Christophoro filio natu minori notabile auctarium ultra Legitimam ad dies vitæ cum omni emolumento & fructibus inde provenientibus reliquerit, ac 3. filias non modo competenter docaverit, sed etiam ita liberaliter, ut cuilibet obveniret Legitima; nullum mihi superest dubium, quin omnia bona Christophori, etiam ipsam Legitimam constituentia, post eius in caelibatu obitum restituenda sint Gabino, hæredi fideicommissario, penitus exclusis sororibus, ita ut his nulla pars etiam Legitimæ accrescat, juxta expressum mandatum Frobenij patris ita volentis, & diserte præcipientis; quod sic ostendo.

1. Fideicommissa ad conservandum & augendum familiæ splendorem vigentis in Romano Imperio consuetudinis, & particularium statutorum, adeo sunt favorabilia, ut pater illustris non teneatur filijs plus relinquere, quam dotem competentem, etsi hæc non adæquet Legitimam, easque ulteriori hæreditate paterna, imò & ma-

trina ac fraterna excludere, ut adeo vel personaliter renuntiare ulteriori hæreditati debeant, vel pro renuntiationis habeantur. Knipschild *de Nobilitate* l. 3. c. 12. à n. 2. Nicol. Everhard. vol. 2. *conf.* 25. VVesenberg. vol. 2. *conf.* 51. à n. 18. & 53. Carpzov. p. 2. *constit.* 35. *defin.* 8. *Jurisprud. for.* Consilia Marburgensia to. 4. *conf.* 30. à n. 99. ubi hæc renuntiatio etiam ad hæreditatem fraternam diserte extenditur. Et, quia ratio conservandi familias Illustres in suo splendore videretur esse causa publica, utpote saltem mediatè conducens ad utilitatem publicam, ut habet communis, fundata in Bulla Aurea, ideo talis exclusio fœminarum ab ulteriori hæreditate, & à jure accrescendi in aliqua hæreditatis portione, non est habenda pro contraria Juri Communi, sed potius pro consentanea, cum Jus Commune propter utilitatem publicam multa permittat, quæ aliàs rigori Legum non sunt conformia. l. 51. §. 2. *V. multa ff. ad L. Aquil.* Imò notant DD. quod pater per fideicommissum in favorem & splendorem familiæ ordinatum possit etiam Legitimam filij, cui notabile auctarium ultra Legitimam reliquit, & illud à filio acceptatum est (qui ipsissimus est

est nolter casus ) onerare ; cum talis filius re ipsa gravatus esse non censetur, qui aliud in compensationem accipit. Imola in *l. ult. ff. de condit. instit.* Socin. Junior *conf.* 122. Franc. de Barry *de success. testati & intestati. l. 16. tit. 10. n. 15.* Mantica *de conjecturis nli. vol. 1. 11. tit. 22. n. 44.* Menoch. *l. 2. conf. 196. n. 15. & l. 4. pres. 196. n. 24.* & alii. Quin, quod plus est, docet Mantica *n. 44. cit.* allegans plurimos, & rerum Germanicarum expertissimus Andreas Gail *l. 2. obs. 116. & observ. 122.* quod pater ex tali causa conservandæ familiæ non solum legitimam ipsius filii imminuere, sed etiam penitus negare valeat, modò illis provideat, vel aliunde provifum sit de alimentis. Fachinæus autem generaliter defendit, & à se clarè demonstratum esse putat, solummodo tunc Legitimam. etiam spectato Jure Communi, gravari non posse, quando gravamen tale est, ut gravato propterea competat *querela inofficiosa* ad rescindendum testamentum : sed hæc querela non competit, quando gravamen per alia bona compensatur, vel quando cedit in conservationem & splendorem familiæ, & sic saltem mediata in utilitatem publicam. Cum igitur in substrato filia à patre fuerint exclusæ à successione fraterna, & frater fideicommissio in sua legitima gravatus ex causa publica & ob splendorem

ac bonum familiæ, exclusio & gravamen tenet

2. Utique secundum Jura patri permiffum est in suo testamento inter liberos facere partes inæquales, modò singulis relinquat Legitimam honorabili titulo institutionis, & tanquam hæredibus, ab omni autem alio residuo aliquos semel pro semper excludere, cui dispositioni paternæ tenentur liberi ex debita reverentia acquiescere. *Novel. 107. Fufar. de substit. fideicommissar. q. 488. à n. 2. Fachin. l. 4. controvers. 62. Card. de Luca de testam. n. 7. Stryck. de cas. vel. testam. c. 10. §. 11. & 12.* ac alii communiter, per consequens ipsi permiffum est prohibere transmissionem Legitimæ filii post mortem ad filias, quibus assignavit Legitimam. Id quod maxime procedit de filiabus, quæ renuntiare debent & solent ulteriori hæreditati, etsi solum dotem congruam, Legitimæ non æqualem, consequantur. per ea quæ tradit Hartman. *Pistor. p. 4. q. 6. n. 20. Stryck. §. 7.* Acqui Frobenius filiabus, Cordulæ & Engelburgæ, non solum dotem congruam constituit, sed etiam Legitimam NB. totam & integram (cum imputatione dotis) reliquit tanquam hæredibus : ergo rectè & validè etiam secundum Jura Communia prohibuit transmissionem bonorum fratris in calibatu defuncti, etiam quatenus in ijs fuit compræ-

hens fratris Legitima, & sic justè à successione in dicta Legitima exclusit, etiamsi non adesset causa conservandæ familiæ vel augendæ in splendore; ac filia tenentur huic justæ patris dispositioni & exclusioni omnino acquiescere.

3. Est communis doctrina, quòd, si filius junior ultra Legitimam bona à patre sibi relicta acquisivit, & totum quantum, nempe excessum cum Legitima, sine ulla contradictione acceptavit saltem tacite, censetur paternam voluntatem quoad omnia approbasse, & hæc acceptatio ac approbatio sufficiat ad exclusionem filiarum etiam à Legitima filii, ad eas non transmittenda, præsertim si pater expressè adiecit clausulam, qua filias velit excludas in familiæ favorem, quæ vocatur *clausula Socini*. Siquidem in Imperio Romano ex universali ferè consuetudine, vel ex Statutis particularibus, & fortè etiam de Jure communi, filia in favorem familiarum debent esse contentæ suâ Legitima, vel etiam dote congrua, Legitimam non attingente. Imò plerique tenent, nec opus esse dicta clausula, ut excludantur filia à jure accrescendi & succedendi in legitima patris, modò constet de inten-

tionem patris fideicommissum ordi-  
nantis in favorem familiæ splendidi-  
us conservandæ, & filius excessum  
super Legitimam acceptaverit,  
& sic saltem tacite paternam volun-  
tatem approbaverit, præsertim si  
filia suam Legitimam, vel saltem  
dotem congruam consecuta sint.  
Imò non desunt DD. qui etiam in  
casu, quo neque dicta clausula, ne-  
que substitutio fideicommissaria in  
bonum familiæ, à patre inserta est  
testamento, nihilominus filium ob-  
ligant vel ad non acceptandum ex-  
cessum ultra Legitimam, vel eo ac-  
ceptato etiam ad onus Legitimæ  
impositum approbandum, uti Te-  
pat. tit. de Legitima liber. c. 5. Menoch.  
conf. 196. de Barry tit. 10. cit. n. 5.  
Sed Christophorus, de cujus in Le-  
gitima successione agitur, excessum  
cum Legitima sine omni contra-  
dictione, & sic saltem tacite,  
acceptavit, adeoque paternam volun-  
tatem ex toto approbavit:  
ergo & onus suæ Legitimæ appo-  
situm; consequenter à successio-  
ne excluduntur sorores, Cor-  
dula & Engelbur-

ga.





## Respondetur ad opposita.

**E**T quidem nullo ferè negotio. Ad 1. Vera quidem est *Major* in thesi, at non in hypothesi, ubi nempe vel pater excludit à pari successione filias, vel Consuetudo, aut Statutum, aut etiam Jus Commune ob favorem familiae, vel ubi bona sunt vinculo feudi aut fideicommissi ligata & aliunde jam aliis obligata seu debita, uti impraesentiarum.

Ad 2. Rursus quidem generaliter verum est, & recepta regula, quod Legitima gravari non possit, sed sine onere relinquenda; hæc tamen regula multas & varias patitur exceptiones ac limitationes, cujusmodi limitationes unicus Ferdin. Vasquius de Succession. & ult. volunt. tit. de testatoris potentia. à. n. 406. omnino centum recenset, & nominatim exprimit, quas inter ab ipso Vasq. & aliis communiter in specie affertur hæc: Si Legitima gravetur fideicommissò in bonum familiae Illustris: item; Si pater prolem disertis verbis excludat à jure accrescendi in aliqua hæreditatis portione, aliàs ipsi competente, & velit, ut proles ultra Legitimam suam nihil amplius consequatur; nam substitutio impedit jus accrescendi, quod solum ex tacita testatoris voluntate prove-

nit; rursus: Si proles alia bona supra Legitimam, v. g. Legatum, vel prælegatum acquirat, & simul excessum tacite vel expresse acceptat: quæ omnes tres limitationes in nostro casu manifestè sunt applicabiles. DD. in contrarium allegati possunt ac debent intelligi, ubi nulla præsertim ex paulò antè specificatis limitationibus, locum invenit, non verò de casu, quo onus, etiam fideicommissi, Legitimæ imponi potest ex justa causa, vel ex voluntate patris successorem in Legitima fraterna diserte prohibentis filiabus, quibus suas Legitimas reliquit; cum etiam Jura communia patrem non adstringant, ut ultra Legitimam uni vel pluribus ex suis liberis aliquid relinquat.

Ad 3. rotundè negatur, quòd in hac facti contingencia non sufficiat tacita acceptatio. Ratio negandi patet ex tertia ratione decidendi. Auctores, qui acceptationem tacitam non agnoscunt pro sufficiente, non loquuntur de casu, quo Legitima gravatur ex justa causa, præsertim favoris publici aut familiae, neque de casu, quo filius super Legitimam alia bona, quibus compensatur onus Legitimæ, acquisivit & acceptavit se im-

immiscendo. Gail, in contrarium allegatus, requirit acceptationem expressam, vel *quipollentem*, qualis etiam est tacita: ergo potius admittit sufficere acceptationem etiam tacitam. Adde, quod non desint, qui

universaliter & semper tacitam paternæ voluntatis approbationem pro sufficiente ad acceptationem oneris agnoscunt.



# TITULUS XXVIII.

## De Sepulturis.

### DECISIO CL

De Sepultura infantium sine baptismo extinctorum, uti & Hæreticorum in Cæmeterio Catholico.

### SPECIES FACTI.

**I**N quadam parochia rurali infantes absque baptismo extincti ab antiquo, & probabiliter ab immemoriali tempore, sepeliri

consueverunt in communi cæmeterio, non tamen promiscuè cum infantibus baptizatis, & adultis Catholicis, sed in angulo, licet non sep-

R 2

pa-